

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 4 2018, nummers 87 – 114 dinsdag 30 januari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	7
Omgevingsrecht	10
Wabo	10
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Waterwet.....	13
Ambtenarenrecht.....	16

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	18
Sociale zekerheid overig	18
Bestuursrecht overig	19
Belastingdienst-Toeslagen.....	19
Wegenverkeerswet	19
Wet Bibob.....	20
Vreemdelingenrecht.....	22
Regulier.....	22
Asiel.....	23
Richtlijnen en verordeningen	24
Vreemdelingenbewaring	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 87

Staatsraad Advocaat-generaal, 24-01-2018, 201607055/2/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Awb 1:3

BESLUIT. BESTUURLIJKE WAARSCHUWING. Conclusie staatsraad A-G over de vraag of bestuurlijke waarschuwing een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

[...] Conclusie

[...]

Een op een wettelijke voorschrift gebaseerde waarschuwing is een Awb-besluit als zij een 'essentieel en onlosmakelijk onderdeel' vormt van het sanctieregime omdat zij een voorwaarde (condicio sine qua non) is om bij een volgende overtreding een bestuurlijke sanctie of maatregel te kunnen opleggen. Deze waarschuwing kan in bezwaar en beroep worden aangevochten.

[...]

Een op een wettelijk voorschrift gebaseerde waarschuwing, waarin een wettelijke norm waarvan de inhoud op grond van wet(sgeschiedenis) en rechtspraak nog niet kan worden vastgesteld, zoals de zorgplichten van de Wet Educatie en Beroepsonderwijs, nader wordt geconcretiseerd, is een Awb-besluit. Zij kan in bezwaar en beroep worden aangevochten.

Waarschuwingen die een Awb-besluit zijn, maar niet in bezwaar en beroep zijn bestreden, hebben formele rechtskracht in de procedure tegen de daarop volgende bestuurlijke sanctie of maatregel. Dat betekent dat de rechtmatigheid van de waarschuwing en het rechtsgevolg ervan - de 'ontsluiting' van de bestuurlijke sanctiebevoegdheid - in die procedure niet meer aan de orde kunnen worden gesteld. Die formele rechtskracht betreft niet de aan die waarschuwing ten grondslag gelegde oordelen van feitelijke of juridische aard, zodat die oordelen in de procedure tegen de oplegging van de sanctie of maatregel door belanghebbende kunnen worden betwist en, voor zover relevant, door de rechter moeten worden beoordeeld.

Op beleidsregels gebaseerde en informele waarschuwingen zijn geen Awb-besluiten en kunnen op die grond dus niet in bezwaar en beroep worden aangevochten. Wel moeten de bestuursrechters deze waarschuwingen in drie situaties voor de rechtsbescherming met een Awb-besluit gelijkstellen zodat in die situaties bezwaar en beroep wel mogelijk is, omdat de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwingen te krijgen onevenredig bezwarend is.

- Als de termijn gedurende welke de waarschuwing negatieve gevolgen kan hebben zodanig lang is dat belanghebbende, gelet op de aan de orde zijnde overtreding, in de rechterlijke procedure tegen de op te leggen bestuurlijke sanctie de rechtmatigheid van de waarschuwing bewijsrechtelijk niet meer effectief kan bestrijden. Om bewijsnood te voorkomen en om redenen van rechtszekerheid moet voor deze waarschuwingen een maximale termijn van (als regel) twee jaar gelden.

- Als in de rechtspraak zou worden vastgesteld dat de waarschuwing een reden kan zijn voor uitsluiting van belanghebbende van een aanbestedingsprocedure en hij aannemelijk maakt dat hij van plan is om aan zo'n procedure deel te nemen.
- Als het bestuursorgaan in de waarschuwing een wettelijke norm, waarvan de inhoud op grond van de wet(sgeschiedenis) en rechtspraak nog niet kan worden vastgesteld, heeft geconcretiseerd of rechtens had moeten concretiseren en deze concretisering alleen in rechte aan de orde kan worden gesteld door het riskeren van een bestraffende bestuurlijke sanctie.

[ECLI:NL:RVS:2018:249](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 88

MK ABRS, 24-01-2018, 201707490/1/A3

minister van Economische Zaken, thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, appelllant.

Awb 1:2

Flora- en faunawet (Ffw) 9

BELANGHEBBENDE. Ontheffing voor de bouw van een windmolenpark van het in artikel 9 van de Ffw vervatte verbod om dieren te doden en te verwonden. De belangen van [wederpartij] en anderen worden i.c. niet rechtstreeks getroffen door de ontheffing. Niet is gebleken dat het gebruikmaken van de ontheffing ondanks de afstand en het geringe aantal verwachte slachtoffers enige ruimtelijke uitstraling op [wederpartij] en anderen zal hebben en daarmee invloed zal hebben op hun directe woon- en leefomgeving. De enkele omstandigheid dat een aantal soorten vogels waarvoor ontheffing is verleend onder gunstige omstandigheden op die afstand waarneembaar is, is daarvoor onvoldoende. De staatssecretaris heeft het door [wederpartij] en anderen tegen het besluit gemaakte bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[...] Anders dan in haar uitspraak van 19 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA3666](#), ten aanzien van de daar aan de orde zijnde ontheffing op grond van de Ffw maar in overeenstemming met haar uitspraak van onder meer 12 november 2014,

[ECLI:NL:RVS:2014:4024](#), is de Afdeling van oordeel dat bij de beoordeling of een appelllant belanghebbende is bij een ontheffing die op grond van de Ffw is verleend de ruimtelijke uitstraling van het project dat mede door de ontheffing mogelijk wordt gemaakt - in dit geval een windmolenpark - niet van belang is. Bepalend is of de handeling waarvoor de Ffw-ontheffing is verleend ruimtelijke uitstraling heeft op de woon- en leefomgeving van appelllanten. In dit geval is de handeling waarvoor de ontheffing is verleend het doden van vogels en vleermuizen door de voorziene windturbines. Een ontheffing die op grond van de Ffw is verleend, ziet immers niet op de bescherming van gebieden, maar op de bescherming van soorten. Een Ffw-ontheffing heeft dan ook een daartoe beperkte ruimtelijke uitstraling.

Niet in geschil is dat [wederpartij] en anderen op een afstand van 500 tot 1640 meter tot de voor hen dichtstbijzijnde voorziene windturbine wonen. Ter zitting is namens

Windpark Den Tol Exploitatie B.V. toegelicht dat de diameter van de rotor van de grootste windturbine maximaal 122 meter bedraagt. De aanvaringen van vogels en vleermuizen met een windturbine vinden derhalve plaats op minimaal 439 meter van de huizen van [wederpartij] en anderen. In het bij de aanvraag gevoegde rapport van 24 februari 2014 wordt het totaal aantal aanvaringssslachtoffers voor tien windturbines geschat op ongeveer 210 tot 220 per jaar. De Afdeling is niet gebleken dat het gebruikmaken van de ontheffing ondanks de afstand en het geringe aantal verwachte slachtoffers enige ruimtelijke uitstraling op [wederpartij] en anderen zal hebben en daarmee invloed zal hebben op hun directe woon- en leefomgeving. De enkele omstandigheid dat een aantal soorten vogels waarvoor ontheffing is verleend onder gunstige omstandigheden op die afstand waarneembaar is, zoals blijkt uit het door [wederpartij] en anderen in beroep overgelegde rapport van 6 oktober 2016 van EcoNatura, is daarvoor onvoldoende. De belangen van [wederpartij] en anderen worden derhalve niet rechtstreeks getroffen door de bij het besluit van 17 maart 2016 verleende ontheffing en de staatssecretaris heeft het door hen tegen dat besluit gemaakte bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:168](#)

JnB2018, 89

MK CBb, 17-01-2018 (publ. 23-01-2018), 17/342

Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM).

Awb 1:3

BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL. Het uitlokken van een bestuurlijk rechtsoordeel kan niet ertoe leiden dat via die weg ook aan niet-belanghebbenden toegang tot de bestuursrechter wordt geboden. I.c. geen aanleiding om brief van verweerder als appellabel bestuurlijk rechtsoordeel aan te merken.

[ECLI:NL:CBB:2018:5](#)

JnB2018, 90

CBb, 21-12-2018, 16/836

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Awb 6:5 lid 1, 6:6 onder a

BEZWAARSCHRIFT. ONDERTEKENING. Bezwaarschrift is niet ondertekend binnen de bezwaar- en hersteltermijn. Niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaarschrift blijft achterwege, indien de identiteit van de indiener van het bezwaar op andere wijze kan worden vastgesteld of aan diens identiteit niet hoeft te worden getwijfeld. I.c. behoefde niet te worden getwijfeld aan de identiteit van appellant als indiener van het bezwaarschrift. Desgevraagd heeft verweerder ter zitting ook bevestigd dat bij hem geen twijfels bestonden omtrent de identiteit van appellant. Verweerder heeft niet in redelijkheid gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid om het bezwaarschrift van appellant niet-ontvankelijk te verklaren. Verwijzing naar CRvB, 4 augustus 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:2705](#)).

[ECLI:NL:CBB:2017:414](#)

JnB2018, 91

MK CRvB, 16-01-2018, 16/7601 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:3 lid 1, 8:105

Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak PW 51 lid 1

Sociaal leenstelsel voor educatieve doeleinden (Sociaal leenstelsel)

PARTICIPATIEWET. SCHOLINGSLENING.

De Raad is bevoegd kennis te nemen van het geschil. Het Minimabeleid toont naar onderwerp, kader en strekking een sterke verwantschap met de bepalingen over bijzondere bijstand, neergelegd in artikel 35, eerste lid, in samenhang met artikel 51, eerste lid, van de PW, die wel in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak zijn opgenomen. Die verwantschap is zo sterk, dat aan de Raad ondanks het ontbreken van een wettelijke grondslag, de bevoegdheid dient toe te komen in hoger beroep te oordelen over een uitspraak van de rechtbank terzake.

De beslissing tot afwijzing van de aanvraag om een Scholingslening op grond van het Sociaal leenstelsel is een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zodat hiertegen bezwaar open stond. Het college heeft het bezwaar dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:CRVB:2018:114](#)

JnB2018, 92

MK ABRS, 24-01-2018, 201607044/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hoogezand-Sappemeer, thans gemeente Midden-Groningen.

Awb 8:110 lid 2

INCIDENTEEL HOGER BEROEP. De brief in kwestie betreft een incidenteel hoger beroep. [Appellante sub 1] beoogt hiermee te bereiken dat het primaire besluit wat betreft het graven van de sloot wordt herroepen. Daartoe zou [appellante sub 1] geen aanleiding hebben gezien indien het college geen hoger beroep had ingesteld. Het instellen van incidenteel hoger beroep beïnvloedt in zoverre de processuele positie van [appellante sub 1] in hoger beroep.

[...]

Dat de aanleiding voor het instellen van incidenteel hoger beroep moet zijn gelegen in het ingestelde principaal hoger beroep, volgt ook uit artikel 8:110, tweede lid, van de Awb. In die bepaling is het aanvangen van de termijn voor het instellen van incidenteel hoger beroep afhankelijk gesteld van het moment van verzending van de gronden van het principaal hoger beroep door de hogerberoepsrechter. De aanleiding kan zijn gelegen in de enkele omstandigheid dat de principaal appellant in hoger beroep is gekomen en de incidenteel appellant om die reden evenmin wenst te berusten in voor hem onwelgevallige oordelen van de rechtbank. Met het instellen van incidenteel hoger beroep

beoogt de incidenteel appellante dan te bewerkstelligen dat hij in een rechtens gunstiger positie komt te verkeren ten opzichte van de positie waarin hij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde. Het slagen van het incidenteel hoger beroep kan er toe leiden dat de principaal appellante, indien diens eigen hoger beroep faalt, in een rechtens slechtere positie komt te verkeren. Een incidenteel appellante kan met het instellen van incidenteel hoger beroep ook beogen te voorkomen dat hij zelf in een ten opzichte van de positie waarin hij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde, rechtens slechtere positie komt te verkeren indien het principaal hoger beroep slaagt.

[appellante sub 1] is in zijn principaal hoger beroep uitdrukkelijk niet opgekomen tegen de overwegingen en beslissingen waarmee het beroep gedeeltelijk gegrond is verklaard, het bij de rechtbank bestreden besluit van 8 maart 2016 is vernietigd en het college in de proceskosten en het griffierecht is veroordeeld. Dit betreft de overwegingen en beslissingen die voortvloeien uit de conclusie van de rechtbank dat het graven van de sloot was gelegaliseerd. Met het instellen van het incidenteel hoger beroep beoogt [appellante sub 1] te bereiken dat het [primaire – red.] besluit van 26 maart 2015 wat betreft het graven van de sloot wordt herroepen. Daartoe zou [appellante sub 1] geen aanleiding hebben gezien indien het college geen hoger beroep had ingesteld. Het instellen van incidenteel hoger beroep beïnvloedt in zoverre wel de processuele positie van [appellante sub 1] in hoger beroep. De brief van 30 november 2016 [waarin appellante sub 1 heeft vermeld dat hij incidenteel hoger beroep instelt – red.] betreft daarom een incidenteel hoger beroep. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:209](#)

Deze uitspraak is tevens in deze nieuwsbrief opgenomen onder Handhaving, JnB2018, 93.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 93

MK ABRS, 24-01-2018, 201607044/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hoogezand-Sappemeer, thans: gemeente Midden-Groningen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:4, 5:7, 5:11, 5:31, 5:32a, 5:34, 8:110

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.2 lid 2, 2.22, 5:17

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.2

Monumentenwet 1988 (op 1 juli 2016 ingetrokken) 1, 38, 38a

Erfgoedverordening 1, 16

HANDHAVING. Erfgoedverordening. Bevel tot stillegging en dwangsom.

Aanvullende werking van de Erfgoedverordening op het bestemmingsplan is in dit geval niet in strijd met artikel 38, tweede lid, van de Monumentenwet. Geen strijd met artikel 5.2 van het Bor. Strijd met het legaliteitsbeginsel doet zich evenmin voor.

[...] het bevel tot stillegging van het graven van een sloot en het uitvlakken van een zandkop [...] schriftelijk aan [appellante sub 1] bevestigd en gelast onder oplegging van een dwangsom om die werkzaamheden met onmiddellijke ingang te staken en gestaakt te houden.

[...] Het college heeft zich in het besluit [...] op het standpunt gesteld dat in een archeologisch onderzoeksgebied in strijd met artikel 16, eerste lid, van de Erfgoedverordening zonder vergunning de bodem dieper dan 40 cm onder de oppervlakte is verstoord, zodat het bevoegd was handhavend op te treden.

[...] Het bestemmingsplan "Buitengebied" is op 23 augustus 2010 vastgesteld en de Erfgoedverordening op 13 december 2010. In het bestemmingsplan zijn de archeologische monumenten overgenomen die ook reeds in het oude bestemmingsplan van 1993 waren beschermd. Aan de desbetreffende gronden is de bestemming "Waarde-Archeologie" toegekend. Deze gronden zijn mede bestemd voor het behoud van archeologische waarden. Gebleken is echter dat uitsluitend de zogenoemde AMK-terreinen, terreinen die op de provinciale Archeologische Monumentkaart vanwege de bekende archeologische waarden zijn vermeld, als zodanig zijn beschermd. Gronden met archeologische verwachtingswaarden zijn in het bestemmingsplan niet beschermd. Hoewel de gemeenteraad op grond van artikel 38a van de Monumentenwet, zoals dit destijds luidde, bij de vaststelling van een bestemmingsplan rekening moet houden met de in de grond aanwezige dan wel te verwachten monumenten, betekent dit niet dat uitsluitend in een bestemmingsplan daarover regels kunnen worden gesteld. Uit artikel 38, eerste lid, van deze wet, volgt immers dat de gemeenteraad in het belang van de archeologische monumentenzorg bij een verordening regels kan vaststellen. Juist omdat zowel in een verordening als in een bestemmingsplan regels in het belang van de archeologische monumentenzorg kunnen zijn opgenomen, is met het oog op eventuele conflicten tussen die regels in artikel 38, tweede lid, van deze wet, zoals dit destijds luidde, een regeling getroffen. Gelet op het voorgaande kan de Erfgoedverordening een aanvullende werking hebben op het bestemmingsplan. Uit artikel 38, tweede lid, van de Monumentenwet, volgt dat de Erfgoedverordening niet meer van kracht is voor zover deze verordening in strijd is met het bestemmingsplan. Artikel 16, eerste lid, van de Erfgoedverordening, voor zover dit een regeling bevat voor archeologische onderzoeksgebieden, is niet in strijd met het bestemmingsplan "Buitengebied", aangezien dit bestemmingsplan geen regeling heeft getroffen ten aanzien van gronden met archeologische verwachtingswaarden. De regeling in artikel 16, eerste lid, van de Erfgoedverordening blijft in zoverre van kracht.

Wat betreft artikel 5.2, van het Bor overweegt de Afdeling dat in dat artikel alleen is geregeld welke voorschriften in ieder geval aan een omgevingsvergunning voor activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en h, van de Wabo in het belang van de archeologische monumentenzorg kunnen worden verboden. Hieruit kan niet worden afgeleid dat in een verordening geen verbod kan worden opgelegd om zonder omgevingsvergunning in een archeologisch onderzoeksgebied bepaalde activiteiten te verrichten.

Verder kan op grond van artikel 2.2, tweede lid, van de Wabo bij gemeentelijke verordening worden bepaald dat het verboden is projecten die bestaan uit andere

activiteiten die behoren tot een daarbij aangewezen categorie activiteiten die van invloed kunnen zijn op de fysieke leefomgeving, zonder omgevingsvergunning uit te voeren. Gelet hierop betekent de omstandigheid dat gronden gelegen in een archeologisch onderzoeksgebied geen monument zijn als bedoeld in artikel 1, van de Monumentenwet, zoals dit destijds luidde, wat daar ook van zij, niet dat geen verbod als neergelegd in artikel 16, eerste lid, van de Erfgoedverordening ten aanzien van gronden in een archeologische onderzoeksgebied mag worden opgenomen.

Van een situatie als bedoeld in artikel 16, tweede lid, aanhef en onder c, van de Erfgoedverordening op grond waarvan het verbod in het eerste lid niet van toepassing is, is geen sprake. In het bestemmingsplan zijn uitsluitend regels opgenomen ter bescherming van de als archeologische monumenten aangewezen gronden. Het geldende bestemmingsplan bevat daarom geen regels omtrent zowel de archeologische monumentenzorg als de archeologische waarden.

Uit het legaliteitsbeginsel volgt dat het voorschrift dat door een bestuurlijke sanctie wordt gehandhaafd, voldoende duidelijk, voorzienbaar en kenbaar moet zijn. Niet in geschil is dat de Erfgoedverordening in overeenstemming met de wettelijke vereisten bekend is gemaakt. Het verbod neergelegd in artikel 16, eerste lid, van de Erfgoedverordening bevat een omschrijving van welke werkzaamheden in welk gebied niet zonder omgevingsvergunning mogen worden uitgevoerd. Verder zijn de daarbij gebruikte begrippen als "archeologisch onderzoeksgebied" en "verstoren" nader omschreven in artikel 1. Gelet hierop doet strijd met het legaliteitsbeginsel zich niet voor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:209](#)

Deze uitspraak is tevens in deze nieuwsbrief opgenomen onder Algemeen bestuursrecht, JnB2018, 92.

JnB2018, 94

MK Rechtbank Amsterdam, 23-01-2018, AMS 17/6561

algemeen bestuur van de bestuurscommissie Centrum van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:3, 3:4, 8:42 lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7 lid 1, lid 2, lid 4, 7.2 aanhef en onder a

Richtlijn betreffende de diensten op de interne markt (2006/123/EG, hierna: de Dienstenrichtlijn) 14 aanhef en onder 5, 15 lid 2 onder a, lid 3, 20 lid 2

HANDHAVING. Last onder bestuursdwang staken exploitatie winkel op grond van voorbereidingsbesluit waarin is bepaald dat het verboden is om het gebruik van gronden en/of bouwwerken te wijzigen naar vormen van detailhandel die zich richten op dagjesmensen en/of toeristen. Het voorbereidingsbesluit is niet onverbindend en verweerder heeft op goede gronden het bestreden besluit genomen. De rechtbank deelt niet de vrees van eiseres dat de criteria in het voorbereidingsbesluit tot willekeur zullen leiden bij handhavend optreden. Geen strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of het verbod op willekeur. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat de gemeenteraad haar bevoegdheid tot het nemen van een voorbereidingsbesluit heeft misbruikt. Geen discriminatie. Het

voorbereidingsbesluit verbiedt enkel het gebruik van gronden of percelen te wijzigen naar detailhandel die zich specifiek richt op dagjesmensen en/of toeristen. Het voorbereidingsbesluit, en in het bijzonder artikel 3, aanhef en onder a, van dat besluit, is niet in strijd met artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn. Verwijzing naar verwijzingsuitspraak ABRS van 13-01-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:75](#) en conclusie Advocaat-Generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18-05-2017 [ECLI:NL:EU:C:2017:397](#). [ECLI:NL:RBAMS:2018:294](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 95

MK ABRS, 24-01-2018, 201602213/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a en 3

WABO. Geluidbelasting. Aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Ambtshalve aanvulling van de feiten. College heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom de overschrijding van de gehanteerde richtwaarden aanvaardbaar is. De in het nieuwe akoestisch model gebruikte geluidmodellen zijn niet representatief. Het college wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen waarbij het de keuze heeft tussen twee opties.

[...] omgevingsvergunning [...] voor de legalisering van een serre bij het café [...].

[...] De omgevingsvergunning is verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a en 3, van de Wabo, omdat de serre in strijd is met het geldende bestemmingsplan "Binnenstad I". Daarin is aan de gronden de bestemming "Verblijfsgebied" toegekend.

[...] Bij besluit van 16 januari 2017 heeft het college opnieuw omgevingsvergunning verleend [...] voor de legalisering van de serre. Het college heeft voorts bij besluit van 9 februari 2017 een maatwerkvoorschrift gesteld ten aanzien van het ten aanzien van het maximale geluidniveau van de muziek in het café. [...]

[...] De rechtbank kan binnen de grenzen van het geding waarvoor artikel 8:69, eerste lid, van de Awb bepalend is op grond van artikel 8:69, derde lid, van de Awb ambtshalve de feiten aanvullen. De rechtbank hoeft dus niet uit te gaan van de juistheid van stellingen die tussen partijen niet in geschil zijn. [wederpartij] heeft aangevoerd dat hij ernstige geluidoverlast ondervindt van bezoekers van het café die buiten staan te roken en te drinken. De rechtbank heeft de StAB verzocht om onderzoek te verrichten naar dit aspect en heeft de conclusies van het deskundigenbericht betrokken in haar beoordeling. Hiermee is de rechtbank niet buiten haar bevoegdheid getreden. Er bestaat verder geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte de conclusie van het

deskundigenbericht heeft gevolgd ten aanzien van de bronvermogens voor het menselijk stemgeluid. [...]

[...] De rechtbank heeft geoordeeld dat het besluit van 11 december 2012 is vastgesteld in strijd met artikel 3:4 van de Awb, omdat het college niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten een omgevingsvergunning te verlenen voor de uitbreiding van het café met de serre. De Afdeling merkt op dat dit in deze zaak de verkeerde vernietigingsgrond is. Weliswaar worden de door het college gehanteerde richtwaarden overschreden, maar dat neemt niet weg dat deze overschrijding aanvaardbaar kan zijn, mits het college dat deugdelijk motiveert.

In dit geval heeft het college echter niet deugdelijk gemotiveerd waarom de overschrijding van de gehanteerde richtwaarden aanvaardbaar is. De vernietigingsgrond is dus dat het besluit in strijd met artikel 3:46 van de Awb niet berust op een deugdelijke motivering.

[...] De hoger beroepen van het college en [appellant sub 1] tegen de aangevallen uitspraak zijn ongegrond. De rechtbank heeft het besluit van 11 december 2012 terecht vernietigd, zij het op een onjuiste grond. Dat betekent dat de aangevallen uitspraak in stand blijft.

[...] Het beroep van [wederpartij] tegen het besluit van 16 januari 2017 is gegrond. Dat besluit is genomen in strijd met artikel 3:2 van de Awb, omdat de gebruikte geluidmodellen in het nieuwe akoestisch model niet representatief zijn. Dat besluit dient dan ook te worden vernietigd. De Afdeling ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van dat besluit in stand te houden of om zelf in de zaak voorzien op nieuw omgevingsvergunning te verlenen. Dat betekent dat het college een nieuw besluit over de aanvraag moet nemen. De Afdeling zal het college opdragen binnen een termijn van 12 weken dat nieuwe besluit te nemen. Het heeft daarbij de keuze tussen de twee opties die onder 19.4 [red: het weigeren van een omgevingsvergunning dan wel het opnieuw verlenen van een omgevingsvergunning onder de voorwaarde dat de vergunninghouder de eigenaar van het pand binnen een daartoe te stellen termijn een schriftelijk aanbod doet waarmee het college heeft ingestemd om op kosten van de vergunninghouder geluidreducerende voorzieningen aan te brengen ter plaatse van de woonkamers op de eerste en tweede verdieping. In die voorwaarde moet dan tevens zijn bepaald dat bij aanvaarding van dat aanbod de geluidreducerende voorzieningen binnen een daartoe te stellen termijn worden aangebracht.] staan beschreven. Het nieuwe besluit behoeft niet overeenkomstig afdeling 3.4 van de Awb te worden voorbereid. Tegen het nieuwe besluit kan alleen beroep bij de Afdeling worden ingesteld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:220](#)

JnB2018, 96

Mondelinge Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 16-01-2018 (publ. 22-01-2018), SHE 17/2881T

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Reusel-De Mierden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c en e
Verordening ruimte Noord-Brabant (VrNB) 26

WABO. Verweerder had in dit geval alle weigeringsgronden in het bestreden besluit moeten noemen en motiveren. Strijd met het fair play beginsel. Motiveringsgebrek. Het bestreden besluit is tevens onvoldoende gemotiveerd. Voor de beoordeling van de stalderingsregeling in de VrNB heeft de rechtbank meer informatie nodig.

[Weigering] eiseres een beschikking 1e fase te verlenen voor de activiteiten "milieu" en "afwijken van het bestemmingsplan" ten behoeve van het verlengen van een varkensstal en het wijzigen van de inrichting

[...] Op 15 juli 2017 is de Verordening ruimte 2014 (VR2014) van de provincie Noord-Brabant gewijzigd in de VrNB. Hierbij is in artikel 26 van de VrNB de zogenoemde stalderingsregeling opgenomen [...]

[...] Verweerder heeft in het bestreden besluit uitdrukkelijk overwogen dat de beschikking eerste fase wordt geweigerd wegens strijd met de VrNB en dat de overige weigeringsgronden buiten beschouwing kunnen blijven. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat hij zich het recht voorbehoudt om de beschikking eerste fase ook op andere gronden te weigeren. De rechtbank is van oordeel dat verweerder alle weigeringsgronden in het bestreden besluit had moeten noemen en had moeten motiveren. Verweerder heeft hier genoeg tijd voor gehad. Deze handelwijze acht de rechtbank in strijd met het fair play beginsel. Het bestreden besluit is tevens onvoldoende gemotiveerd.

[...] De beoordeling van het verzoek van eiseres om artikel 26 van de VrNB onverbindend te verklaren, is niet alleen van belang voor eiseres maar voor de gehele provincie Noord-Brabant. De rechtbank heeft meer informatie nodig over de beweegredenen van provinciale staten om de stalderingsregeling in de VrNB op te nemen alsmede informatie over de praktische invulling van artikel 26, derde lid, van de VrNB en (het onderzoek naar de) uitvoerbaarheid van de regeling. De rechtbank zal (een vertegenwoordiger) van de provincie Noord-Brabant oproepen te verschijnen op de tweede zitting om verdere inlichtingen te verschaffen. [...].

[ECLI:NL:RBOBR:2018:297](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2018/297)

JnB2018, 97

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-01-2018, SHE 17/740

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergeijk, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b en e
Wet geurhinder veehouderij

Verordening Ruimte 2014 van de provincie Noord-Brabant (VR 2014) artikel 34 lid onder a onder IV

Verordening Ruimte Noord-Brabant (VrNB)

WABO-milieu. Gevolgen van enige betekenis. Geurgevoelig object. De VR 2014 en de VrNB geven geen definitie van het begrip "geurgevoelig object".

Verweerder heeft hiervoor beleidsvrijheid. Het gebruik van deze beleidsvrijheid vereist een goede motivering.

Omgevingsvergunning voor het oprichten van een veestal en een loods en het veranderen van de inrichting voor het houden van dieren.

[...] Gelet op de afstand van de bedrijfswoning tot de inrichtingsgrens en de aard van de inrichting (een nertsenhoudery waarvan de geur zich onderscheidt van de geur van andere dieren, waaronder de dieren die in de inrichting van eiseres 1 worden gehouden), valt niet op voorhand uit te sluiten dat de vennoten gevolgen van enige betekenis kunnen ondervinden vanwege de inrichting en dus als belanghebbende kunnen worden aangemerkt.

[...] De VR 2014 geeft geen definitie van het begrip "geurgevoelig object". Eisers willen aansluiten bij de definitie in de Wgv (waarin agrarische bedrijfswoningen van andere veehouderijen ook geurgevoelig object zijn). Verweerder staat een beperktere uitleg voor waarbij alleen woningen waar geurconcentratienormen gelden, als geurgevoelig object kunnen worden beschouwd. Consequentie van verweerders keuze is echter dat de (voormalige) bedrijfswoningen van veehouderijen geen enkele bescherming genieten op basis van de VR 2014 tegen een overbelasting van de achtergrondsituatie. Deze keuze heeft verweerder echter niet gemotiveerd. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de Afdeling ook aansluiting bij het begrip "geurgevoelig object" in de Wgv heeft toegelaten in de uitspraak van 18 oktober 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2797](#)). Daarom zal het bestreden besluit worden vernietigd.

[...] In de VrNB is het begrip "geurgevoelig object" evenmin gedefinieerd. Provinciale staten van Noord-Brabant hebben blijkens de toelichting op de nieuwe provinciale verordening verweerder juist beleidsvrijheid willen gunnen om te bepalen wanneer sprake is van een geurgevoelig object of niet. Gebruik van deze beleidsvrijheid vereist echter wel een goede motivering. Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat de keuze niet in een concrete zaak kan worden gemaakt maar op gebiedsniveau zal moeten worden gemaakt.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:311](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Mondelinge tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 16-01-2018 (publ. 22-01-2018), SHE 17/2881T ([ECLI:NL:RBOBR:2018:297](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer

- MK Rechtbank Gelderland, 12-01-2018 (publ. 19-01-2018), AWB 16/4525 en 16/4527 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:121](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2018, 98

MK Rechtbank Den Haag, 13-11-2017 (publ. 19-01-2018), SGR 17/2907

Minister van Infrastructuur en Milieu, verweerder.

Waterwet (Wtw) 6.5 aanhef en onder c, 6.12 lid 1, 2.1 lid 1

WATERWET. Verweerder had het risico op aanmeren van binnenvaartschepen van derden en de mogelijke gevolgen daarvan bij de voorbereiding en de belangenafweging dienen te betrekken, gelet op het grotere risico op vervuiling. Verweerder heeft bij zijn besluitvorming ook te weinig oog gehad voor de omstandigheid dat vervuilingen van het drinkwater grote gevolgen hebben voor de bedrijfsvoering van eiseres, waaronder het moeten stilleggen van het betreffende innamepunt en het omleiden van de watervoorziening.

Besluit waarbij een watervergunning is verleend voor (1) het behouden van 2 buispalen, het tijdelijk ligplaats nemen van diverse vaartuigen aan deze buispalen aan de rechterkant van de Benedenmaas (Afgedamde Maas) en (2) het tijdelijk ligplaats nemen van diverse vaartuigen aan de steiger, loswal aan de linkerkant van de Benedenmaas. [...] Weliswaar zijn het lozen van stoffen alsmede het uitvoeren van werkzaamheden en/of activiteiten op de vaartuigen van vergunninghoudster gelet op de inhoud van de verleende vergunning inderdaad niet toegestaan, maar ter zitting is op grond van door eiseres overgelegd fotomateriaal gebleken dat aan de buispalen niet alleen vaartuigen van vergunninghoudster aanmeren, maar ook binnenvaartschepen van derden. Namens verweerder is hieromtrent ter zitting verklaard dat weliswaar wekelijkse controles plaatsvinden, maar op grond van het Binnenvaartpolitiereglement niet tegen het aanmeren van binnenvaartschepen van derden aan de buispalen kan worden opgetreden. De rechtbank stelt vast dat verweerder het risico op en de mogelijke gevolgen van het aanmeren van binnenvaartschepen van derden aan de buispalen niet bij het bestreden besluit heeft betrokken. Aangezien de binnenvaartschepen vanwege mogelijke lekkages, lozingen of activiteiten die daarop plaatsvinden een potentiële bron van verontreiniging van de Benedenmaas kunnen opleveren, brengt de enkele aanwezigheid van de buispalen naar het oordeel van de rechtbank een groter risico op vervuiling van de Benedenmaas met zich, waardoor de veiligheid van het drinkwater gelet op de nabijheid van het innamepunt in het gedrang kan komen. Het had daarom naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder gelegen om het risico op het aanmeren van binnenvaartschepen van derden en de gevolgen daarvan bij de voorbereiding en de belangenafweging te betrekken. Hoewel verweerder inderdaad niet alle calamiteiten kan uitsluiten, omdat er nu eenmaal sprake is van doorgaand vaarverkeer op de Benedenmaas, ligt het wel op zijn weg om het risico op calamiteiten zo gering mogelijk te houden gelet op het grote belang dat gemoeid is met schoon drinkwater. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank bij zijn besluitvorming ook te weinig oog gehad voor de positie waarin eiseres verkeert. Eiseres heeft ter zitting toegelicht dat vervuilingen van het drinkwater grote gevolgen hebben voor haar bedrijfsvoering waaronder het moeten stilleggen van het betreffende innamepunt en het omleiden van de watervoorziening. Nu een dergelijke belangenafweging waarbij de relevante omstandigheden van het geval kenbaar zijn betrokken ontbreekt, is het bestreden besluit ook op dit punt ondeugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12968](https://www.ecli.nl/NL/RBDHA:2017:12968)

JnB2018, 99

ABRS, 24-01-2018, 201700544/1/A1

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Waterwet 6.4 lid 2

Verordening waterbeheer Zuid-Holland 2007 (hierna: de Verordening 2007) 29 lid 1
aanhef en onder k

Waterverordening Zuid-Holland (hierna: de Waterverordening) 8.1, 8.2

Beleidsregel open bodemenergiesystemen in bodemenergieplannen Zuid-Holland 2016
(hierna: de Beleidsregel)

WATERWET. Overgangsrecht. Waterwetvergunning voor het onttrekken en in de bodem terugbrengen van grondwater voor een periode van 3 jaar. Geen verplichting voor de provinciale wetgever om alle bestaande, legale gevallen uit te zonderen van vergunningplicht. Door voor bestaande gevallen waarin onder de Verordening 2007 een melding is gedaan vergunningen te verlenen waaraan eerder gestelde nadere eisen als voorschrift zijn verbonden, zoals het college doet, kunnen bestaande rechten in voldoende mate worden gerespecteerd. Gelet op het belang bij regulering met onder meer het oog op toekomstige functies, ook voor zover die thans nog niet concreet zijn voorzien, mocht het college voorts aanleiding vinden om de gevraagde vergunning niet voor onbepaalde tijd te verlenen.

Vergunningverlening op grond van de Waterwet voor het onttrekken en in de bodem terugbrengen van grondwater voor de locatie Colvenierstraat 1 te Gorinchem (hierna: de locatie) voor een periode van drie jaar.

[...] Hetgeen Poort6 heeft aangevoerd, biedt geen aanleiding voor het oordeel dat de provinciale wetgever er niet voor had mogen kiezen om bestaande, legale gevallen niet langer uit te zonderen van de vergunningplicht. De omstandigheid dat in de memorie van toelichting bij de Waterwet staat dat met betrekking tot het overgangsrecht in de Waterwet uitgangspunt is dat deze wet geen onmiddellijke werking zal hebben voor oude gevallen, maar eerbiedigende werking heeft (Kamerstukken II, 2008-2009, 31 858, nr. 3, blz. 17), stond daar niet aan in de weg. Hetzelfde geldt voor de nota van toelichting bij het besluit van 25 maart 2013 tot wijziging van een aantal algemene maatregelen van bestuur in verband met regels inzake bodemenergiesystemen, waarin staat dat de provinciale vrijstellingen alleen kunnen worden afgeschaft indien de provinciale verordeningen waarin een vrijstelling is verleend, worden aangepast, waarbij voor systemen die inmiddels al met gebruikmaking van de vrijstelling zijn geïnstalleerd, overgangsrecht zal moeten worden opgenomen (Stb. 2013, 112, blz. 43). De bedoelde passages scheppen op zichzelf niet de verplichting voor de provinciale wetgever om alle bestaande systemen vrij te stellen van de vergunningplicht. Door voor bestaande gevallen waarin onder de Verordening 2007 een melding is gedaan vergunningen te verlenen waaraan eerder gestelde nadere eisen als voorschrift zijn verbonden, zoals het college doet, kunnen bestaande rechten in voldoende mate worden gerespecteerd.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat Poort6 dient te beschikken over een vergunning als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, van de Waterwet om de bestaande onttrekking te mogen voortzetten. De rechtbank heeft terecht geen

grond gevonden voor het oordeel dat artikel 8.1 van de Waterverordening in zoverre onverbindend is, dan wel in het geval van Poort6 buiten toepassing had moeten worden gelaten.

[...] Zoals de Afdeling eveneens hiervoor heeft overwogen, is het in de Beleidsregel neergelegde beleid er op gericht om het eerste watervoerende pakket zo efficiënt mogelijk te verdelen onder de verschillende gebruiksfuncties, ook met het oog op toekomstige functies. Dat beleid is niet onredelijk. Door met het oog daarop beperkingen te stellen aan onttrekkingen in het eerste watervoerende pakket, is in de Beleidsregel voorts verdisconteerd dat het belang bij bevordering van duurzame energie in zoverre moet wijken. Het college hoefde daarbij geen doorslaggevende betekenis toe te kennen aan de gestelde omstandigheid dat de onttrekking door Poort6 thans geen negatieve invloed heeft op andere bestaande functies, dan wel concreet voorziene functies, in het eerste watervoerende pakket. Die omstandigheid doet niet af aan het belang bij regulering met onder meer het oog op toekomstige functies, ook voor zover die thans nog niet concreet zijn voorzien. Het college mocht hierin aanleiding vinden om de gevraagde vergunning niet voor onbepaalde tijd te verlenen. Door de vergunning voor een periode van drie jaren te verlenen, heeft het college Poort6 gelegenheid geboden om een alternatief voor de huidige WKO-installatie te realiseren. Voor zover de beperkte duur van de vergunning tot gevolg heeft dat Poort6 in haar belangen wordt geschaad, doordat met het realiseren van een alternatief systeem hoge kosten zijn gemoeid, mocht het college dat voor rekening van Poort6 laten, nu Poort6 heeft nagelaten om de aanleg en ingebruikname van de WKO-installatie overeenkomstig de Verordening 2007 te melden.

[ECLI:NL:RVS:2018:199](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 100

MK CRvB, 18-01-2018, 17/1617 AW, 17/1655 AW, 17/2698 AW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

AW 125g

Nieuwe Rechtspositieregeling Gemeente Amsterdam (NRGA) 30a.10

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS REORGANISATIE. BOVENWETTELIJKE WERKLOOSHEIDSUITKERING. 1. Met de rechtbank en het college oordeelt de Raad dat de tekst van artikel 30a.10, eerste lid, van de NRGA geen aanknopingspunten biedt voor de door betrokkene bepleite uitleg, namelijk dat de bedragen die worden genoemd in dit artikellid, moeten worden omgerekend naar de deeltijdfactor van de medewerker. De toelichting op dit artikellid biedt deze ruimte evenmin. 2. Anders dan de rechtbank oordeelt de Raad dat artikel 30a.10, eerste lid, van de NRGA, naar inhoud, aard of strekking niet leidt tot onderscheid op grond van een verschil in arbeidsduur, als bedoeld in artikel 125g van de AW.

[ECLI:NL:CRVB:2018:149](#)

JnB2018, 101

MK CRvB, 11-01-2018 (publ. 22-01-2018), 17/2330 AW, 17/5054 AW

minister van Economische Zaken, thans de Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Regeling dienstauto's Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit (Regeling) 2

AMBTENARENRECHT. VERPLICHTING GEBRUIK DIENSTAUTO. De minister heeft met het bieden van een overgangstermijn van een jaar voldoende rekening gehouden met de belangen van appellant. Voorts acht de Raad in de aanwezigheid van een blackbox geen onaanvaardbare inbreuk op de privacy van appellant.

Raad: Kern van wat appellant aanvoert tegen de verplichting een dienstauto te gebruiken is dat die hem een groot financieel nadeel oplevert omdat hij de kilometervergoeding die hij voorheen ontving niet meer - mede - kan inzetten voor het onderhouden van een auto die specifiek voor zijn privé-situatie geschikt is. Zoals ook de TPC [*Tripartiete Commissie Dienstauto's NVWA, red.*] heeft overwogen, was de kilometervergoeding die appellant ontving echter uitsluitend een onkostenvergoeding die niet kan worden beschouwd als onderdeel van de bezoldiging van appellant. Gelet hierop heeft de minister met het bieden van een overgangstermijn van een jaar voldoende rekening gehouden met de belangen van appellant. Daarbij komt nog dat appellant al vanaf juni 2012 had kunnen anticiperen op het te zijner tijd moeten gebruiken van een dienstauto en bovendien eerst in december 2016 op dat gebruik is overgegaan.

Appellant keert zich verder met name tegen de aanwezigheid in de dienstauto van een zogenoemde blackbox. De Raad ziet, net als de rechtbank, geen aanleiding om te twifelen aan de toelichting van de minister dat de leidinggevende in beginsel alleen inzicht heeft in de gegevens van het dienstgebruik van de auto. Daartegen heeft appellant zich ook niet gekeerd. Met de registratie van het begin- en eindpunt van het dienstgebruik is echter in het geval van privé-gebruik de registratie van een voorafgaand eind- of aansluitend beginpunt van dat privé-gebruik gegeven. Ook registreert de blackbox tijdens privé-gebruik de plaatsen waar de motor wordt aan- of uitgezet. Vooropgesteld moet in dat verband worden dat de dienstauto bedoeld is voor dienstgebruik en dat de inzagemoogelijkheden van de gegevens in de blackbox in beginsel beperkt zijn. Doorslaggevend is verder dat als appellant ervoor kiest om - tegen een kilometervergoeding - zijn dienstauto ook te gebruiken voor privédoeleinden, dit zijn eigen, vrijwillige keuze is. Net als de rechtbank ziet de Raad in de aanwezigheid van de blackbox daarom geen onaanvaardbare inbreuk op de privacy van appellant.

Wat betreft het betoog van appellant ter zitting dat de dienstauto die hij inmiddels gebruikt hem fysieke klachten bezorgt, kan de Raad slechts wijzen op artikel 4 van de Regeling, dat kort gezegd de mogelijkheid biedt de dienstauto aan te passen dan wel over te gaan op een ander autotype als dit volgens de bedrijfsarts nodig is.

[ECLI:NL:CRVB:2018:167](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 11 januari 2018: [ECLI:NL:CRVB:2018:156](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:157](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 102

MK CRvB, 09-01-2018 (publ. 22-01-2018), 15/8410 WWB

college van burgemeester en wethouders.

BW 1:10 lid 1, 1:11 lid 1

WWB 40 lid 1

BIJSTAND. WOONPLAATS. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat appellante het centrum van haar maatschappelijk leven in de te beoordelen periode op enig moment heeft verplaatst. Dat appellante vijf dagen in de week in [plaatsnaam] was en zij daar incidenteel een huisarts heeft bezocht, is onvoldoende om aan te nemen dat zij haar woonstede in [woonplaats] heeft willen prijsgeven.

[ECLI:NL:CRVB:2018:105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 103

MK Rechtbank Noord-Nederland, 17-01-2018, 17/1467

college van burgemeester en wethouders van Groningen, verweerder.

WMO 2015 2.3.1, 2.3.5, 2.3.6

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Groningen 2015 7

WMO 2015. PGB. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij het bepalen van de maximale hoogte van het pgb mag uitgaan van tarieven die zijn gebaseerd op de gemiddelden van de kosten van de ZIN. De rechtbank is echter wel van oordeel dat, indien zoals in het geval van eiseres wordt gekozen om een pgb toe te kennen, verweerder gehouden is om te onderzoeken of het pgb daadwerkelijk toereikend is om in het individuele geval de goedkoopst adequate maatwerkvoorziening te bekostigen. I.c. heeft verweerder verzuimd om concreet aan te geven bij welke instellingen eiseres met haar pgb de indicatie die haar in het indicatiebesluit is toegekend, daadwerkelijk kan realiseren en op welke termijn dit kan gebeuren. Het enkel opsommen van instituten die personen met de indicatie zoals die van eiseres in theorie kunnen huisvesten en behandelen is daartoe onvoldoende. Daarmee blijft immers onduidelijk of eiseres daar met het aan haar toegekende pgb ook daadwerkelijk terecht kan.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:162](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 104

Tussenuitspraak Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-11-2017 (publ. 25-01-2018), BRE 17/1713 HUUR T

Belastingdienst/Toeslagen (kantoor Utrecht), verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7 lid 1, 21a

Uitvoeringsregeling Awir 5a aanhef en onder d

Besluit op de huurtoeslag (Besluit) 2c lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. De rechtbank acht het bepaalde in artikel 4:6 van de Awb onverkort van toepassing naast het bepaalde in artikel 21a van de Awir en de daarop gebaseerde regelgeving. Zowel artikel 4:6 van de Awb als artikel 21a van de Awir hebben betrekking op herziening van een onherroepelijk geworden besluit en beide regelingen maken het mogelijk dat de formele rechtskracht doorbroken wordt, maar artikel 4:6 van de Awb is geschreven voor het specifieke geval dat sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden. Daar komt bij dat artikel 21a van de Awir slechts ziet op herziening in bij ministeriële regeling aan te wijzen gevallen en dat juist voor een verzoek tot het buiten beschouwing laten van inkomsten bij toekenning van huurtoeslag, de bedoelde ministeriële regeling (de Uitvoeringsregeling) in samenhang met het bepaalde in het Besluit het niet mogelijk maakt dat wordt teruggekomen van een onherroepelijk geworden besluit.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:8665](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 105

MK ABRS, 24-01-2018, 201703080/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: CBR),
gevestigd te Rijswijk, appellant.

Reglement rijbewijzen 97, 103

Regeling eisen geschiktheid 2000 2, Bijlage bij de Regeling eisen geschiktheid 2000: par. 8.8, par. 10.9

WEGENVERKEERSWET. Afwijzing aanvraag om een verklaring van geschiktheid voor het besturen van motorrijtuigen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat [wederpartij] in bewijsnood verkeert en dat deze bewijsnood niet voor zijn rekening dient te komen. De psychiater heeft op grond van de anamnese en het psychiatrisch en lichamelijk onderzoek geconcludeerd dat geen aanwijzingen bestaan voor misbruik van benzodiazepinen, maar uit de positieve urinetest

afgeleid dat [wederpartij] zeer waarschijnlijk recent benzodiazepinen heeft gebruikt. Doordat het urinemonster kort na de test, door toedoen van het laboratorium is vernietigd, is het voor [wederpartij], die de uitslag betwist, onmogelijk geworden een contra-expertise uit te voeren op basis van dit monster.

[ECLI:NL:RVS:2018:247](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2018, 106

MK ABRS, 24-01-2018, 201605457/1/A3

burgemeester van Cuijk.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:9, 7:12, 8:113

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 7, 8, 9, 27

Drank- en Horecawet (DHW) 3, 37

Wet wapens en munitie (Wwm) 2, 13, 26, 54, 55, 56

Regeling wapens en munitie (Rwm) 3

Algemene plaatselijke verordening Cuijk (Apv) 3:1, 3:2, 3:4

WET BIBOB. In de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2015

[ECLI:NL:RVS:2015:333](#) is geen grond gelegen voor het oordeel dat het sepot van de strafzaak irrelevant is voor de beoordeling of in dit geval ernstig gevaar in de zin van artikel 3, derde lid, van de Wet bibob bestaat.

[Weigering] drank- en horecaverunning en een exploitatievergunning [...] om [...] een parenclub met de naam [club] te gaan exploiteren.

[...] Bij besluiten van [...] heeft de burgemeester, onder verwijzing naar [...] adviezen van het Bureau, de aanvragen van [appellante] afgewezen met toepassing van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet bibob.

[...] Hoewel het Bureau, doordat het heeft beoordeeld of een ernstig vermoeden bestaat dat [persoon A] geweldsdelicten heeft gepleegd, van een onjuiste bewijsmaatstaf is uitgegaan, kan [appellante] niet worden gevolgd in haar stelling dat op grond van de inhoud van de hiervoor onder 5.2.3 weergegeven processen-verbaal niet aannemelijk is dat [persoon A] op [...], alsmede op meer dan één tijdstip in de vijf daaraan voorafgaande jaren, geweldsmisdrijven heeft gepleegd. Dat [persoon A] nimmer strafrechtelijk is veroordeeld voor het plegen van een geweldsmisdrijf doet daaraan niet af, gezien hetgeen de Afdeling eerder in haar uitspraak van 20 juli 2011 [red: [ECLI:NL:RVS:2011:BR2279](#)] heeft overwogen. Dat de strafzaak tegen [persoon A] is geseponeerd, doet daaraan evenmin af, omdat het openbaar ministerie die strafzaak niet wegens onvoldoende bewijs heeft geseponeerd. Vergelijk in dit geval de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:333](#).

[...] Ten aanzien van hetgeen [appellante] heeft aangevoerd over het bestaan van ernstig gevaar in de zin van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet bibob, overweegt de Afdeling het volgende.

[...] Anders dan het Bureau in het aanvullend advies heeft gesteld, is in de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2015 geen grond gelegen voor het oordeel dat het sepot irrelevant is voor de beoordeling of in dit geval ernstig gevaar in de zin van artikel 3, derde lid, van de Wet bibob bestaat. Deze beoordeling beperkt zich immers niet tot de vraag of aannemelijk is dat [persoon A] strafbare feiten heeft gepleegd, maar ziet op de vraag of ernstig gevaar bestaat dat [appellante] de aangevraagde vergunningen mede zal gaan gebruiken om in de toekomst strafbare feiten te plegen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:245](#)

JnB2018, 107

MK ABRS, 24-01-2018, 201700326/1/A3

burgemeester van Amstelveen.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3 lid 1, 7

Drank- en Horecawet (DHW) 27 lid 3

WET BIBOB. Horecabedrijf/restaurant. Voordeel dat is behaald met criminele activiteiten blijft in beginsel deel uitmaken van het vermogen zolang dit niet door bijvoorbeeld een ontnemingsmaatregel aan het vermogen is onttrokken. Beslaglegging op zichzelf leidt niet reeds tot het feitelijk ontnemen van het voordeel.

Wat betreft de overtredingen inzake de Opiumwet en de kansspelbelasting is in dit geval niet voldaan aan het samenhangcriterium. Hieraan is wel voldaan wat betreft de ernstige gebreken in de administratie in verband met de aangifte vennootschapsbelasting.

[...] geweigerd aan [appellante] een drank- en horecaverunning en een exploitatievergunning te verlenen voor het [horecabedrijf] [...].

[...] De burgemeester heeft de gevraagde exploitatievergunning geweigerd op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a en b, in samenhang met artikel 7, van de Wet bibob. De gevraagde drank- en horecaverunning heeft hij geweigerd op grond van artikel 27, derde lid, van de Drank- en Horecawet, waarin is vermeld dat een vergunning kan worden geweigerd in het geval en onder de voorwaarden, bedoeld in artikel 3 van de Wet bibob.

[...] Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2015

([ECLI:NL:RVS:2015:2226](#)) wordt overwogen dat voordeel dat is behaald met criminele activiteiten in beginsel deel blijft uitmaken van het vermogen zolang dit niet door bijvoorbeeld een ontnemingsmaatregel aan het vermogen is onttrokken. Dat executoriaal beslag is gelegd op de panden van [appellante] en [persoon A], maakt niet dat het wederrechtelijk verkregen voordeel aan het vermogen is onttrokken. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat deze zaak niet op één lijn gesteld kan worden met de aangehaalde zaak waarop de uitspraak van de Afdeling van 26 augustus 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2721](#) betrekking heeft, nu in die zaak beide opgelegde

ontnemingsmaatregelen waren voldaan. Anders dan [appellante] stelt, volgt uit deze uitspraak niet dat de beslaglegging op zichzelf reeds leidt tot het feitelijk ontnemen van het voordeel.

[...] Samenhangcriterium

Opiumwet

[...] Uit het advies van het Bureau en hetgeen in dit verband ter zitting bij de Afdeling is gesteld, blijkt dat in de kelder van de [onderneming] de voorraad voor de [coffeeshop] lag opgeslagen. De overtredingen zijn dermate verweven met de exploitatie van een coffeeshop, en in dit geval zo ver verwijderd van een exploitatie als van restaurant [naam horecabedrijf], dat de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel is dat in dit geval niet is voldaan aan de in artikel 3, derde lid, aanhef en onder a, van de Wet bibob neergelegde eis van samenhang.

Awr; kansspelbelasting

[...] De Afdeling is, gelet op de verwevenheid van de overtredingen met de speelautomatenbranche en het ver verwijderend verband daarvan ten opzichte van de exploitatie van een restaurant als [naam horecabedrijf], van oordeel dat de rechtbank ook in zoverre ten onrechte heeft overwogen dat is voldaan aan de in artikel 3, derde lid, aanhef en onder a, van de Wet bibob neergelegde eis van samenhang. Daarbij acht de Afdeling van belang dat, zoals ter zitting is gebleken, in het restaurant geen speelautomaten aanwezig zijn en ook geen vergunning is aangevraagd om deze aanwezig te hebben.

[...] Awr; vennootschapsbelasting

[...] Er is sprake van ernstige gebreken in de administratie. In dat kader zijn een naheffingsaanslag vennootschapsbelasting en een vergrijpboete van onderscheidenlijk € 19.263,00 en € 2.220,00 opgelegd. De Afdeling is in zoverre met de rechtbank van oordeel dat wel is voldaan aan de in artikel 3, derde lid, aanhef en onder a, van de Wet bibob neergelegde eis van samenhang. Het betreft immers geen overtredingen die specifiek betrekking hebben op de uitoefening van een coffeeshop of die hebben plaatsgevonden in de sfeer van de exploitatie van speelautomaten. Ook bij de exploitatie van het restaurant dient een betrouwbare administratie te worden gevoerd in verband met de aangifte vennootschapsbelasting door [appellante]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:215](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 108

MK ABRS, 24-01-2018, 201607778/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit nr. 1/80 13

Vb 2000 3.30a lid 1

REGULIER. BESLUIT 1/80. Turkse kennismigrant. Het vereiste van een marktconform loon is een nieuwe beperking in de zin van de standstill-bepaling maar deze beperking is gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang.

Gelet op de wijziging van artikel 3.30a, eerste lid, van het Vb 2000 en de in 3.3 genoemde nota van toelichting, waaruit onder meer volgt dat de marktconformiteitstoets ertoe zal leiden dat de verblijfsvergunning iets sneller geweigerd zal kunnen worden, is de toevoeging van 'marktconform' een aanscherping ten opzichte van de bepaling zoals deze daarvoor gold en is sprake van een nieuwe beperking in de zin van de standstill bepaling. Dat de Kennismigrantenregeling zelf een versoepeling is van het beleid zoals dat gold voorafgaand aan de inwerkingtreding van Besluit nr. 1/80, maakt dat niet anders. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:2](#)) is het terugdraaien van een versoepeling van een beleidsregel ook een nieuwe beperking in de zin van de standstill bepaling.

[...] Zoals volgt uit hetgeen onder 3.3 is overwogen is met de invoering van het vereiste dat het loon marktconform moet zijn, beoogd om oneigenlijk gebruik van de Kennismigrantenregeling te voorkomen.[...] Daarom is het vereiste dat het loon marktconform moet zijn in beginsel geschikt om dat doel te bereiken. [...] Verder is het looncriterium, gelet op wat partijen over en weer hierover aanvoeren, een evenredig middel om het legitieme doel te bereiken. [...] Daarom betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de beperking gerechtvaardigd kan worden door een dwingende reden van algemeen belang.

[ECLI:NL:RVS:2018:258](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 109

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 19-12-2017 (publ. 23-01-2018), NL17.13429

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

Awb 4:6

ASIEL. Herhaalde aanvraag. De aanvraag is ten onrechte met toepassing van artikel 4:6 van de Awb, onder verwijzing naar het eerdere besluit, niet in behandeling genomen.

De rechtbank merkt vooraf ambtshalve op dat inmiddels divergentie bestaat over de vraag of herhaalde asielaanvragen in het kader van de Dublinverordening onder het bereik van artikel 4:6 van de Awb vallen (zie bijvoorbeeld de uitspraken van deze rechtbank en zittingsplaats van 18 juli 2017 [[ECLI:NL:RBDHA:2017:8116](#)], zittingsplaats Rotterdam van 24 juli 2017 [[ECLI:NL:RBROT:2017:5713](#), niet gepubliceerd] en meest recent van zittingsplaats Haarlem van 16 november 2017 [[ECLI:NL:RBDHA:2017:14024](#)]). Nu de rechtbank geen voorschot kan nemen op de

uitkomst van de door verweerder ingestelde hoger beroepen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (in ieder geval tegen de uitspraak van zittingsplaats Rotterdam) houdt de rechtbank vooralsnog vast aan haar eerder oordeel bij uitspraak van 18 juli 2017. Uitgaande van de toepasbaarheid van artikel 4:6 van de Awb in het bestreden besluit overweegt de rechtbank als volgt.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten onrechte geconcludeerd dat geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden ten opzichte van het eerdere besluit van 20 april 2017. De wijze waarop eiseres is overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten en haar persoonlijke ervaringen in Italië zijn immers nieuwe omstandigheden, waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat deze niet tot een ander besluit kunnen leiden. Daarnaast is de brief van de kinderpsychiater van 28 mei 2017, gelet op de datum, niet in de vorige procedure betrokken. Bovendien blijkt uit de inhoud, anders dan verweerder in het bestreden besluit heeft gesteld, dat de dochter van eiseres wel degelijk specialistische behandeling behoeft. Uit het in beroep overgelegde patiëntendossier van de dochter van eiseres blijkt dat zij inmiddels onder behandeling is bij de Evenaar, hetgeen tijdens de vorige asielpcedure nog niet het geval was. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiseres ten onrechte met toepassing van artikel 4:6 van de Awb, onder verwijzing naar het eerdere besluit van 20 april 2017, niet in behandeling heeft genomen. Het beroep is in zoverre gegrond. Het besluit dient daarom te worden vernietigd wegens strijd met artikel 4:6 van de Awb.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15834](https://ecli.nl/RBDHA:2017:15834)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 110

HvJEU, 25-01-2018, C-473/16

F. tegen Hongarije

EVRM 8 lid 1

Richtlijn 2005/85/EG 2, 4, 8, 13, 39

Richtlijn 2011/95/EU 4, 10, 39, 40

Richtlijn 2013/32/EU 4, 10, 15, 46, 51, 52

KWALIFICATIERICHTLIJN. Een asielzoeker mag niet aan een psychologische test worden onderworpen om zijn seksuele gerichtheid vast te stellen.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU [...] moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat de autoriteit belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, of de rechterlijke instanties waarbij in voorkomend geval beroep is ingesteld tegen een besluit van deze autoriteit, in het kader van de beoordeling van de feiten en omstandigheden betreffende de aangevoerde seksuele gerichtheid van een asielzoeker een deskundigenonderzoek gelasten, voor zover een dergelijk onderzoek in overeenstemming met de door het Handvest van de grondrechten van de Europese

Unie gewaarborgde grondrechten wordt uitgevoerd, de genoemde autoriteit en deze rechterlijke instanties hun beslissing niet uitsluitend op de conclusies van het deskundigenverslag baseren en zij bij de beoordeling van de verklaringen van een verzoeker over diens seksuele gerichtheid niet aan deze conclusies zijn gebonden.

2) Artikel 4 van richtlijn 2011/95, gelezen in het licht van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de uitvoering en toepassing – met het oog op de beoordeling van de aangevoerde seksuele gerichtheid van een verzoeker om internationale bescherming – van een psychologisch deskundigenonderzoek zoals dat in het hoofdgeding, dat tot doel heeft om op basis van projectieve persoonlijkheidstests een indruk te krijgen van de seksuele gerichtheid van deze verzoeker.

[ECLI:EU:C:2018:36](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 111

HvJEU, 25-01-2018, C-360/16

Duitsland tegen Aziz Hasan

Richtlijn 2013/32 6

Verordening (EU) nr. 604/2013 3, 18, 19, 23, 24, 25, 26, 27, 29

DUBLINVERORDENING. Onderdaan van een derde land die, na in een eerste lidstaat om internationale bescherming te hebben verzocht, aan deze lidstaat is overgedragen na de afwijzing van een in een tweede lidstaat ingediend nieuw verzoek, en vervolgens zonder verblijfstitel naar het grondgebied van die tweede lidstaat is teruggekeerd. Werkwijzen en termijnen voor het indienen van een terugnameverzoek.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 27, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 [...], gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale wettelijke regeling als aan de orde in het hoofdgeding, die bepaalt dat de rechterlijke toetsing van het overdrachtsbesluit moet uitgaan van de feitelijke situatie die bestond op het tijdstip van de laatste terechtzitting voor de aangezochte rechter of, indien er geen terechtzitting plaatsvindt, het tijdstip waarop deze rechter over het beroep beslist.

2) Artikel 24 van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een onderdaan van een derde land, na in een eerste lidstaat om internationale bescherming te hebben verzocht, aan deze lidstaat is overgedragen na de afwijzing van een in een tweede lidstaat ingediend nieuw verzoek, en vervolgens zonder verblijfstitel naar het grondgebied van die tweede lidstaat is teruggekeerd, tegen die onderdaan een terugnameprocedure kan worden gevoerd, en dat hij niet opnieuw kan worden overgedragen aan de eerste lidstaat zonder dat een dergelijke procedure wordt gevolgd.

3) Artikel 24, lid 2, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een onderdaan van een derde land zonder verblijfstitel is teruggekeerd naar het grondgebied van een lidstaat die hem in het verleden aan een andere lidstaat heeft overgedragen, het terugnameverzoek moet worden verzonden binnen de in die bepaling gestelde termijnen en dat die termijnen niet kunnen ingaan alvorens de verzoekende lidstaat op de hoogte is van het feit dat de betrokkene naar zijn grondgebied is teruggekeerd.

4) Artikel 24, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat wanneer het terugnameverzoek niet binnen de in artikel 24, lid 2, van die verordening gestelde termijnen is ingediend, de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt verantwoordelijk is voor de behandeling van het nieuwe verzoek om internationale bescherming dat die persoon moet kunnen indienen.

5) Artikel 24, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat de omstandigheid dat tegen een besluit tot afwijzing van een eerste verzoek om internationale bescherming dat in een lidstaat is ingediend, een beroepsprocedure nog aanhangig is, niet moet worden gelijkgesteld met het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in die lidstaat in de zin van die bepaling.

6) Artikel 24, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat wanneer het terugnameverzoek niet is ingediend binnen de in artikel 24, lid 2, van die verordening gestelde termijnen en de betrokkene geen gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid die hem moet worden geboden om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen:

- de lidstaat op het grondgebied waarvan die persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt nog om terugname van die persoon kan verzoeken, en
- die bepaling niet toestaat dat die persoon zonder terugnameverzoek aan een andere lidstaat wordt overgedragen.

[ECLI:EU:C:2018:35](#)

JnB2018, 112

HvJEU, Conclusie A-G Y. Bot, 24-01-2018, C-175/17 en C-180/17

X tegen Belastingdienst/Toeslagen

en

X en Y tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Richtlijn 2005/85/EG 39

Richtlijn 2008/115/EG 13

Richtlijn 2013/32/EU 46

Handvest van de grondrechten van de EU 47

ASIEL. Het gaat hier om de vraag of het recht van de Europese Unie, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, aldus moet worden uitgelegd dat de nationale rechtsstelsels aan de daarin voorziene hogerberoepsprocedures tegen besluiten tot afwijzing van asielverzoeken en tot oplegging van een terugkeerverplichting, automatisch schorsende werking moeten toekennen, wanneer de betrokkene zich beroept op het gevaar voor schending van het beginsel van non-refoulement.

Conclusie: "De bepalingen van artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG [Procedurerichtlijn (oud)], artikel 13 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], en artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], alsook van de artikelen 4 en 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten niet aldus worden uitgelegd dat het recht van de Unie voorschrijft dat een rechtsmiddel van hoger beroep, indien nationaal recht daarin voorziet in procedures tegen een besluit waarin een terugkeerbesluit is vevat, automatisch schorsende werking heeft, en dit zelfs wanneer de derdelander zich beroept op het feit dat de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit leidt tot een ernstig risico van schending van het beginsel van non-refoulement. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals dat uit die bepalingen voortvloeit, verzet zich er evenwel tegen dat de rechtsgevolgen van een asielafwijzing en een terugkeerbesluit worden gehandhaafd ondanks de nietigverklaring van die maatregelen in eerste instantie, en vereist dat in een dergelijke situatie het hoger beroep automatisch schorsende werking heeft."

[ECLI:EU:C:2018:34](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 113

MK ABRS, 26-01-2018, 201704652/1/V3 en 201704654/1V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 5

EU Handvest 6

Richtlijn 2013/33/EU 8 lid 3 a b

Vw 2000 59b lid 1 a b

Vb 2000 5.1a, 5.1b, 5.1c

VREEMDELINGENBEWARING. Bewaring van een asielzoeker tegen wie geen terugkeerbesluit is uitgevaardigd is toegestaan onder artikel 6 van het EU Handvest, gelezen in samenhang met artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM.

De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraken, samengevat, overwogen dat uit de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1383](#) (hierna: de uitspraak van 13 mei 2016), niet duidelijk kan worden afgeleid of de bewaring van een asielzoeker tegen wie geen terugkeerbesluit is uitgevaardigd is toegestaan onder artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU Handvest), gelezen in samenhang met artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Daarmee is de beantwoording van de door de zittingsplaats Haarlem bij uitspraak van 13 januari 2016, [ECLI:NL:RBDHA:2016:265](#) (hierna: de uitspraak van 13 januari 2016) gestelde prejudiciële vraag van belang voor beide zaken. De rechtbank heeft vervolgens overwogen dat een belangenafweging in het voordeel van de

vreemdelingen uitvalt, omdat onzeker is wanneer de vraag van zittingsplaats Haarlem zal worden beantwoord. [...]

De uitspraken van 13 januari 2016 en 13 mei 2016 hebben betrekking op vreemdelingen aan wie de toegang niet is geweigerd, die een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd hebben ingediend waarop de staatssecretaris nog niet heeft beslist, tegen wie niet eerder een terugkeerbesluit is uitgevaardigd en die krachtens artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 in bewaring zijn gesteld. Uit hetgeen hiervoor onder 2. is vermeld, volgt dat de situatie in de onderhavige zaken identiek is aan de situatie in de uitspraken van 13 januari 2016 en 13 mei 2016.

In de uitspraak van 13 mei 2016 heeft de Afdeling de geldigheid van artikel 8, derde lid, aanhef en onder a en b, van de Opvangrichtlijn onderzocht aan de hand van de relevante overwegingen van het arrest J.N. [arrest van het Hof van Justitie van 15 februari 2016, [ECLI:EU:C:2016:84](#)]. De Afdeling heeft vervolgens geconcludeerd dat voormeld artikel 8, derde lid, aanhef en onder a en b, geldig is, waaruit volgt dat artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a en b, niet onverbindend is.

Uit deze uitspraak volgt daarom dat de bewaring van een asielzoeker op wiens asielverzoek in eerste aanleg nog niet is beslist en tegen wie eerder geen terugkeerbesluit is uitgevaardigd niet in strijd is met artikel 6 van het EU Handvest, gelezen in verbinding met artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM.

De in de uitspraak van 13 januari 2016 gestelde prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie inmiddels beantwoord bij arrest van 14 september 2017, K, [ECLI:EU:C:2017:680](#). Het Hof van Justitie heeft voor recht verklaard dat uit het onderzoek van artikel 8, derde lid, aanhef en onder a en b, van de Opvangrichtlijn geen enkel element naar voren is gekomen dat de geldigheid van die bepaling in het licht van artikel 6 en artikel 52, eerste en derde lid, van het EU Handvest kan aantasten. Uit dit arrest volgt dat de bewaring van een asielzoeker in de situatie, als hiervoor onder 3.2 omschreven, valt onder het eerste zinsdeel van artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM dat niemand zijn vrijheid mag worden ontnomen, behalve in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het grondgebied te betreden.

De staatssecretaris klaagt terecht dat de rechtbank niet alleen ten onrechte heeft overwogen, als hiervoor onder 3. weergegeven, maar ook ten onrechte een belangenafweging heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2018:271](#)

JnB2018, 114

MK ABRS, 22-01-2018, 201800105/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a lid 5 lid 6, 93 lid 1, 94 lid 7

VREEMDELINGENBEWARING. Geen appelverbod bij feitelijke verlenging van de vrijheidsontneming.

Uit het bepaalde van artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000 volgt dat de duur van deze bewaring beperkt is tot zes maanden. Een langere duur is slechts mogelijk wanneer

wordt voldaan aan de voorwaarden bedoeld in artikel 59, zesde lid, van de Vw 2000. Laatstgenoemde bepaling vergt dat de staatssecretaris, indien hij bij ommekomst van de in artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000 genoemde termijn de bewaring toch wil laten voortduren, beoordeelt of is voldaan aan de in het zesde lid gestelde voorwaarden en of de bewaring ook overigens nog steeds gerechtvaardigd is te achten. Zonder zodanige beoordeling is voortzetting niet toegestaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 25 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP9560](#)).

De maximale duur van de maatregel van 18 mei 2017 is inmiddels geëindigd. Niet is gebleken dat de staatssecretaris voornoemde beoordeling in het geval van de vreemdeling heeft gemaakt. De vrijheidsontneming van de vreemdeling duurt daarentegen materieel voort. Aannemelijk is dat hij nog altijd in bewaring wordt gehouden met het oog op zijn uitzetting. De feitelijke verlenging van de vrijheidsontneming van de vreemdeling moet daarom gelijk worden gesteld met een besluit als bedoeld in artikel 93, eerste lid, van de Vw 2000. Tegen een dergelijk besluit staat ingevolge artikel 94, zevende lid, van de Vw 2000 hoger beroep open bij de Afdeling. De Afdeling ziet om die reden aanleiding van het hoger beroep kennis te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2018:194](#)

[Naar inhoudsopgave](#)